

Arrest

nr. 238 465 van 13 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. FADILI en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2012 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker, die op dat moment was gekend onder een andere identiteit, een ministerieel besluit (MB) tot terugwijzing. Deze beslissing werd door verzoeker niet in rechte aangevochten.

Verzoeker diende daarna, onder zijn eigen naam, verschillende keren een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met het oog op de gezinshereniging met zijn minderjarige Belgische dochter, zo ook op 18 juni 2019. Het is deze aanvraag die heeft geleid tot de

thans bestreden beslissing van 9 december 2019 tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Ze is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.06.2019 werd ingediend door:

*Naam: A.
Voorna(a)m(en): A.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1971
Geboorteplaats: Nador
Identificatienummer in het Rijksregister: ...
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: ...*

ALIASSEN: S. A. (°18.12.1973); A. A. of A. (°01.01.1970); A. A. (°1970); A. A. (°01.01.1970); A. A.(°01.01.1970).

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 22.11.2018 gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde A. D. (RR: ...), in toepassing van artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat op 31.01.2012 ten aanzien van betrokkene een Ministerieel Besluit tot terugwijzing werd genomen dat aan hem ter kennis werd gebracht op 06.02.2012. Betrokkene heeft daar tot op heden geen gevolg aan geven. Hij heeft recentelijk de opheffing gevraagd, maar heeft die tot op heden (nog) niet verkregen. Dit besluit is als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat hij zich op 18 maart 2005 schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht; aan illegaal verblijf, feiten waarvoor hij op 29 april 2005 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 15 maanden met 5 jaar uitstel voor een derde en 3 maanden met 3 jaar uitstel voor een derde;

Overwegende dat hij zich tussen 02 oktober 2005 en 02 december 2005 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft; aan opzettelijke verwondingen of slagen, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 17 februari 2006 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 maanden;

Overwegende dat hij zich op 21 juli 2006 schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen te hebben gebruikt of getoond, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was; aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 28 augustus 2006 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 30 september 2009 en 31 oktober 2009 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, aan weerspanningheid, in staat van wettelijke

herhaling, feiten waarvoor hij op 21 januari 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 31 januari 2011 en 23 augustus 2011 schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling, feiten waarvoor hij op 09 november 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat betrokkene het voorwerp heeft uitgemaakt van meerdere veroordelingen die niet afschrikkend zijn gebleken;

Overwegende het gewelddadige gedrag dat de betrokkene meerdere keren heeft tentoongespreid tegenover de fysieke en psychische integriteit van anderen;

Overwegende dat betrokkene wetens en willens en met een evident winst oogmerk heeft deelgenomen aan een drugshandel;

Overwegende dat in het licht van het geheel van deze elementen, er legitiem kan worden afgeleid dat er een reëel, ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;

BESLUIT :

Artikel 1.- de zich noemende [...] wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling."

Uit de voorgaande feiten blijkt dat betrokkene, door zijn persoonlijk laakbare gedrag, de openbare orde heeft geschaad; dat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van meerdere veroordelingen die niet afschrikkend zijn gebleken; dat hij gewelddadig gedrag heeft tentoongespreid tegenover de fysieke en psychische integriteit van anderen en dat hij ernstige en zwaarwichtige inbreuken pleegde op de drugswetgeving, waarbij dient gewezen te worden op het ontwrichtend karakter voor de samenleving van drugsgebruik, drugsbezit en drugshandel. Immers, illegale drugshandel vormt een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers.

Er dient tevens benadrukt te worden dat betrokkene de verblijfsreglementering op een volgehouden wijze niet heeft gerespecteerd, hetgeen tevens een strafrechtelijk kwalificeerbaar feit uitmaakt en waardoor hij de Belgische autoriteiten voor een voldongen feit plaatst. Immers betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan ettelijke bevelen om het grondgebied te verlaten die reeds sinds 2004 worden opgesteld voor hem en aan hem betekend werden, noch aan het ministerieel terugwijzingsbesluit dat hem ter kennis werd gebracht op 06.02.2012 waarbij hem gelast werd het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Tevens blijkt dat betrokkene tijdens zijn verblijf op het grondgebied talrijke aliasen gebruikte.

Betrokkene heeft tussen 2005 en 2010 herhaaldelijke veroordelingen opgelopen en heeft geen gevolg gegeven aan een Ministerieel Besluit dd. 31.01.2012. Uit de aard en de ernst van de feiten blijkt bijgevolg dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers voor wat betreft de druggerelateerde feiten het volgende opgemerkt: de 'georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel

verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C- 145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Betrokkene heeft zware feiten gepleegd en kiest er tot op heden bewust en op volgehouden wijze voor zich niet normenconform te gedragen door het niet opvolgen van verscheidene bevelen en het Ministerieel Besluit en het aldus tevens niet onderschrijven van de in België geldende regels en wetgeving. Bovendien heeft betrokkene tot op heden geen opheffing van het ministerieel besluit verkregen.

Het parket van Antwerpen stelt op 20.05.2019 het volgende: "Bij ministerieel terugwijzingsbesluit van 31 januari 2012 werd hij gelast het grondgebied te verlaten met verbod gedurende 10 jaar terug te keren. Het besluit verstrijkt pas op 22 april 2022. Hij heeft dit besluit tot nu toe blijkbaar naast zich neer gelegd en verbleef verder illegaal in België. Zo zijn er 2 vaststellingen van zijn verblijf in België in 2016 (AN55.LB.097844-16 en AN55.LB.139336-16). Dit schenden van het terugwijzingsbesluit betreft een voortdurend misdrijf, met name het opzettelijk instandhouden van een blijvende onwettelijke toestand, wat dan ook aanleiding zou kunnen geven tot een nieuwe strafvervolgung.

Hij zou in 2015 zijn illegaal verblijf hebben proberen camoufleren door gebruik te maken van een valse identiteitskaart (AN21.LB.105180-15).

[...]

Er zijn niet-bevestigde indicaties dat betrokkene zich ook na 2011 nog met de verkoop van verdovende middelen bezig heeft gehouden (o.a. AN.60.LB.155862-16).

[...]

Mijn ambt wijst op het goed gevulde strafregister en de blijvende schending van het terugwijzingsbesluit, waaruit kan afgeleid worden dat betrokkene zich niet wenst te schikken naar de Belgische wetten en normen en waaruit zeker niet kan worden afgeleid dat hij thans geen criminele illegale vreemdeling meer zou zijn.

Mijn ambt verleent dan ook een negatief advies voor zijn verblijfsaanvraag."

Er werden bij het verzoekschrift dd. 21.07.2019 nog een aantal nieuwe stukken gevoegd, met name een kantschrift dd. 31.05.2018 met oog op het opstellen van een moraliteitsonderzoek van betrokkene, navolgend PV AN.42.LB.070083/2018 in dat kader, en bijhorend sociaal verslag dd. 13.06.2018 en nota's van Agentschap Jongerenwelzijn dd. 09.02.2018, 28.05.2018, 14.06.2018 en 27.05.2019, faxbericht van Pleegzorg Provincie Antwerpen aan de Jeugdrechtbank dd. 27.03.2018. Gelet er geen resoluten bij het dossier gevoegd werd met betrekking tot het gevoerde moraliteitsonderzoek, kunnen deze stukken op geen enkele wijze van het tegendeel overtuigen. Uit nazicht in het ANG blijkt betrokkene bovendien recentelijk opnieuw in aanraking gekomen te zijn met de politie/het gerecht (vermelding in ANG: Drugs/ in- en uitvoer AN.60.LB/02438519). Wat het onderzoek inhoudt en welk aandeel betrokkene desgevallend uitmaakt in de afgespeelde feiten, is niet duidelijk. Toch houdt de vermelding van een nieuw PV in het ANG op naam van betrokkene wel een indicatie in dat hij zijn strafrechtelijk verleden nog steeds niet de rug toekeerde.

DVZ sluit zich dus aan bij het advies van het parket. Op basis van al het voorgaande wordt dan ook geoordeeld dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid en dat het

familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene zijn dochter is geboren in 2013. In het advies van het parket van Antwerpen dd. 20.05.2019 kunnen we omtrent de gezinssituatie van betrokkene het volgende lezen: "Het kind D. A. (..)2013 van Belgische nationaliteit, op wie hij zijn aanvraag tot gezinshereniging thans baseert, staat sinds 20 juli 2017 onder toezicht van de jeugdrechtbank omwille van een verontrustende opvoedingssituatie (de moeder had het kind 's nachts enkele uren achtergelaten in een café, terwijl ze zelf onder invloed was) en is momenteel in pleegzorg toevertrouwd aan de maternale grootmoeder M. M., die ooit klacht indiende tegen A. wegens belaging (AN53.LB.129870-13).

De ouders A. A. en R. V. hadden ten tijde van de geboorte van het kind een knipperlichtrelatie. R. kampte jarenlang met een drugsverslaving, mede door de drugs waarvan A. haar voorzag.

A. heeft al enkele jaren contact met zijn dochtertje via een neutrale bezoekerimte. Hij blijft tegenover de jeugdconsulente echter bijzonder vaag over zijn illegaal verblijf, zijn leefomstandigheden en zijn bronnen van inkomsten. Hij zou hier en daar wat klusjes opknappen. Uit het jeugddossier blijkt dat hij aandringt op meer omgang en meer contact met zijn dochter. Dit kan natuurlijk ook te maken hebben met zijn pogingen om aan verblijfsrecht in België te geraken."

Betrokkenes gedrag getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België (betrokkene kwam immers ook na de geboorte van het kind nog meermaals in aanraking met de politie) getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. De verschillende veroordelingen, en het jarenlang bewust negeren van een Ministerieel Besluit getuigen van het niet geïntegreerd zijn van betrokkene en evenmin de integratie na te streven. Opnieuw kan opgemerkt worden dat betrokkene zich al jaren in een voortdurende, delictuele toestand bevindt.

Een ministerieel terugwijzingsbesluit betreft een veiligheidsmaatregel die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het besluit opgeschort of ingetrokken is of een termijn van tien jaar verstreken is; dat het feit dat men voor een duur van tien jaar van het Belgisch grondgebied verbannen is een obstakel vormt voor een toelating of machtiging tot een verblijf of tot vestiging door het bestuur, dat de wetgever uitdrukkelijk voorzien heeft dat het besluit moest worden opgeschort of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel ophoudt van kracht te zijn en dat zolang deze maatregel niet opgeheven is, het bestuur het verblijf of de vestiging niet kan toekennen (zie Raad van State, arrest nr.218.401 van 9 maart 2012);

Het feit dat men onderworpen is aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat noch ingetrokken, noch opgeschort is en dat een verbod om het Rijk gedurende tien jaar binnen te komen omvat, vormt bijgevolg a fortiori een obstakel voor het bekomen van een verblijfstitel. Zolang dit ministerieel besluit niet is opgeheven kan betrokkene geen recht op toegang tot het Belgisch grondgebied en dus ook geen recht op verblijf laten gelden.

Tot slot kan opgemerkt worden dat het bovendien op zijn minst contradictorisch te noemen valt dat betrokkene toepassing wenst te maken van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar waar hij diezelfde wet eigenlijk reeds jaren bewust naast zich neerlegt.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat betrokkene immers zijn gezinsleven zo in te richten dat het kind verder in België kan verblijven bij de grootmoeder via pleegzorg, zoals dit nu reeds is en dit sinds lange tijd al, en betrokkene een andere verblijfplaats

kiest. Dit hoeft geen afbreuk te doen aan zijn gezinsleven, voor zover betrokkene en de pleegouders voldoende inspanningen leveren in het belang van het kindje. Er kunnen namelijk via de rechtbank nieuwe afspraken gemaakt worden in functie van de verblijfssituatie van betrokkene, en zodoende ook tussen de pleegouders van het kindje van betrokkene en hijzelf dat het kindje haar vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. In tegenstelling tot wat betrokkene raadsman opwerpt, is het in elk geval geenszins zo dat de Belgische referentiepersoon bij het nemen van deze beslissing genoodzaakt zou zijn om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Uit niets blijkt immers dat betrokkene heden het exclusieve ouderlijke gezag zou toegekend gekregen hebben door de rechtbank. Verder kunnen de geldstorting eveneens vanuit het buitenland probleemloos worden verdergezet.

Deze beslissing verhindert niet dat betrokkene vanuit het land van herkomst bijvoorbeeld meermaals per jaar een visum aanvraagt met oog op bezoek van zijn kind of de pleegouders, als daartoe door de rechtbank budget wordt vrijgemaakt, het kind hem kan bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en de banden verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Bovendien kan opgemerkt worden dat het gegeven dat meneer niet nu mag verblijven in België wegens redenen van openbare orde, dat hij zich in de toekomst niet kan herpakken in het land van herkomst en hij erna niet naar België zou kunnen terugkomen om de zorg over zijn kind terug op te nemen op termijn.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Betrokkene is heden 48 jaar. Hij zou – illegaal weliswaar – sinds 2004 in België verblijven, en dit onder verschillende identiteiten. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf. Betrokkene diende voor het eerst een aanvraag tot vestiging in op 16.04.2013, met het oog op gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind. Het reeds eerder aangehaalde ministerieel terugwijzingsbesluit was van kracht waardoor de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking kon genomen worden. De inmiddels aan betrokkene afgeleverde F-kaart werd ten gevolge van een beslissing van DVZ dd. 03.02.2014 gesupprimeerd en ingetrokken. De F-kaart werd immers onrechtmatig afgeleverd. Betrokkene werd vervolgens afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Uit deze kortstondige periode van bezit van een F-kaart – daar waar in feite de aanvraag gezinshereniging en de afgifte van de F-kaart nooit hadden mogen plaatsvinden, én deze situatie ook werd rechtgezet – kunnen aldus geen rechten geput worden. Noch zouden rechten kunnen geput worden uit de sindsdien herhaaldelijke aanvragen die allen door negatief werden afgesloten.

Afgezien van het gegeven dat betrokkene geen rechten kan putten uit illegaal verblijf, kan bovendien opgemerkt worden dat betrokkene onder alias naar België is gekomen in 2004, hetgeen eveneens impliceert dat hij gedurende 33 jaar in het land van herkomst of origine heeft verblijven. De banden en de integratie van betrokkene in België kunnen zodoende geenszins opwegen tegen de banden en integratie in zijn land van herkomst, temeer gezien het criminele parcours van betrokkene waaruit bezwaarlijk enige integratie in de maatschappij kan blijken. Betrokkene is heden 48 jaar en op economisch actieve leeftijd. Uit niets in het dossier blijkt enige economische integratie in het Rijk, daaromtrent wordt niets voorgelegd. Ook uit Dolsis kan niet blijken dat hij eventueel in de periodes dat hij in het bezit was van een AI of de destijds onrechtmatig afgeleverde Fkaart, in loondienst zou gewerkt hebben. Voor zover hij hier alsnog werkervaring zou hebben opgedaan (gelet hij klaarblijkelijk tot op heden zeer vaag blijft over zijn bron van inkomsten – cfr. vonnis dd. 23.12.2015 alsook het voormelde advies van het parket – maar hij bij zijn huidige aanvraag tot gezinshereniging wel attesten van werkonbekwaamheid voorlegt), kan opgemerkt worden dat hij die kan aanwenden in het land van herkomst of origine om aldaar aan de slag te gaan. Er zijn geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat hij daartoe niet in staat zou zijn. Er zijn voorts geen elementen in het dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zijn gezondheid een obstakel zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst. Dat betrokkene tijdelijk – en dit tot maart 2019 – werkonbekwaam was wegens een orthopedische aandoening, doet daar geen afbreuk aan. De aandoening werd geacht genezen te zijn vanaf 12.03.2019. Er werd niets voorgelegd waaruit heden het tegendeel zou moeten blijken.

Er werden voorts nog enkele medische attesten voorgelegd in het kader van verlening medische waarborgen bij het OCMW Antwerpen, een afsprakenkaartje voor raadplegingen bij rug- en nekrevalidatie voor afspraken begin 2018; een verslag van gespecialiseerd onderzoek met ontslag na hospitalisatie dd. 25.11.2017 en medische attesten waaruit de werkonbekwaamheid van betrokkene blijkt van 16.11.2017 tot 14.01.2018 en van 15.01.2018 tot 11.02.2018. Hoewel de raadsman op 07.05.2019 schrijft dat betrokkene heden gezondheidsproblemen zou kennen en zijn medische situatie erop achteruit zou zijn gegaan, kan dit niet blijken uit de voorgelegde stukken.

Het is niet duidelijk of, en desgevallend hoeveel, betrokkene heden nog onder deze medische problematiek lijdt.

Uit het daaropvolgende verslag dd. 27.12.2017 blijkt alvast een positieve vooruitgang en zou betrokkene amper nog klachten hebben. Dit blijkt ook uit het verslag dd. 11.01.2018 waarin sprake is van een spectaculair gunstige evolutie, op 22.02.2018 werd vastgesteld dat betrokkene in de mogelijkheid is om opnieuw professionele arbeid te verrichten. Bovendien werd niets voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat, voor zover toch nog enige behandeling nodig zou zijn, deze behandeling in het land van herkomst niet zou bestaan.

Voor wat betreft de sociale en culturele integratie legde betrokkene een attest van inbrugging voor dd. 18.07.2013 en een attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie voor het werkjaar 2012 – 2013. Verder werd een inschrijvingsformulier voorgelegd voor lessen Nederlands dd. 14.12.2017, 27.06.2018, attest Stedelijk CVO dat betrokkene slechts 1 dag gewettigd afwezig was en Resultatenblad NT2 van lessenreeks 30.01.2018 tot 28.06.2018, certificaat NT tweede taal – richtgraad 1 dd. 20.06.2018 en twee bijbehorende deelcertificaten van dezelfde datum. Uit de voorgelegde stukken blijkt ook dat betrokkene huurgelden betaalt. Het volgen van voormelde cursussen is echter verplicht en het kennen van de regiotaal is nodig om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven en om een menswaardig bestaan te kunnen leiden, net zoals het hebben van een dak boven het hoofd. In het verzoekschrift dd. 21.07.2019 stelt betrokkene raadsman dat betrokkene de afgelopen 20 jaar hier zijn sociaal leven heeft uitgebouwd en moeiteloos de Nederlandse taal spreekt. Uit ditzelfde verzoekschrift echter blijkt dit toch wat overroepen, daar betrokkene na al die tijd in België te verblijven toch klaarblijkelijk de Nederlandse taal nog niet voldoende machtig is en beroep dient te doen op een tolk Berbers/Marokkaans de beroepsprocedure. Voorts blijkt uit het dossier dat betrokkene zich ook reeds zou gewend hebben tot het OCMW om dringende medische hulp te bekomen en reeds financiële steun van het OCMW heeft gekregen (januari – februari 2018). Ook het aanvragen van leefloon kan bezwaarlijk van enige sociale, culturele of economische integratie getuigen.

Betrokkene legt tot slot ook verklaringen op eer voor van derden waaruit blijkt dat hij her en der op regelmatige wijze financieel en materiaal wordt geholpen (eten, drinken en kleine financiële hulp voor eten en medicijnen).

Wat betrokkene hiermee precies wenst aan te tonen is niet geheel duidelijk. Voor zover de verklaringen zouden worden voorgelegd om van enige integratie in België te getuigen, dient opgemerkt te worden dat ze geenszins een economische integratie aantonen. Het gegeven dat betrokkene enige hulp krijgt van derden/winkels wijst er wel op dat hij sociale contacten heeft in het Rijk. Echter kunnen deze niet van die aard worden beschouwd dat ze het nemen van huidige beslissing in de weg zouden kunnen staan. Gelet betrokkene bovendien vaag blijft over zijn inkomsten, en er niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat hij inkomsten verwerft op reguliere wijze en of hij zich aldus niet nog steeds inlaat met criminele praktijken, is het nog maar de vraag wat betrokkene in ruil biedt voor al deze regelmatige hulp, zeker gezien betrokkene opnieuw in aanraking lijkt gekomen te zijn met het drugsmilieu en politiediensten. Gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, kan niet zomaar worden aangenomen dat de vork daadwerkelijk zoals beschreven in de steel zit. De verklaringen lijken bovendien heel erg op elkaar.

Voor wat betreft zijn gezinssituatie kan, naast wat eerder in de beslissing reeds werd gemotiveerd, opgemerkt worden dat, gelet betrokkene vaag blijft over zijn inkomsten, er niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat hij inkomsten verwerft op reguliere wijze en hij zich aldus niet nog steeds inlaat met criminele praktijken. De vraag kan gesteld worden of het voor zijn kind wel aangewezen is dat betrokkene zich heden daadwerkelijk bij haar zou komen voegen. Dit zal verder moeten blijken uit de opvolging van het dossier door de sociale dienst en de jeugdrechtsbank. In elk geval blijft deze vraag heden onbeantwoord. Bovendien blijkt uit het vonnis dd. 14.02.2019 dat er wordt gewerkt naar voltijdse terugkeer van het kind naar de moeder. Ook blijkt dat betrokkene slechts 50 euro alimentatie betaalt per maand terwijl er in het vonnis 250 euro (+ index) werd bepaald.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene inmiddels ook gedagvaard werd voor zitting op de Jeugdrechtbank te Antwerpen op 16.10.2019. DVZ heeft geen zich op wat ter zitting werd afgesproken, noch ontvingen we een afschrift van een vonnis via betrokkene. Het komt betrokkene toe zijn dossier te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Er werden bij de huidige aanvraag verder foto's toegevoegd van betrokkene en zijn dochter. Ook werd een bezoekenregeling voorgelegd en zou betrokkene de gemaakte afspraken opvolgen. Het parket stelt in haar advies daaromtrent: "Dit kan natuurlijk ook te maken hebben met zijn pogingen om aan verblijfsrecht in België te geraken." Hoe de vork ook in de steel moge zitten, zoals reeds eerder opgemerkt: berokkene kan niet nu verblijven in België wegens redenen van openbare orde. Dit neemt niet weg dat hij zich in de toekomst niet zou kunnen herpakken in het land van herkomst en hij erna op termijn niet naar België zou kunnen terugkomen om de zorg over zijn kind intensiever op te nemen.

Voorts kan dienstig worden verwezen naar het arrest nr. 193 949 dd. 30.03.2017 waarin de RVV het volgende stelt met betrekking tot betrokkenes situatie: "De Raad stelt vast dat de schade aan verzoekers gezinsleven volledig te wijten is aan zijn eigen houding. Nadat verzoeker – gekend onder verschillende aliases – in het bezit was gesteld van een ministerieel besluit tot terugwijzing met een tienjarig binnenkomstverbod op grond van verschillende veroordelingen, werd zijn dochter geboren. Verzoeker diende geen beroep in tegen het ministerieel besluit tot terugwijziging, en heeft het volledig naast zich neergelegd om dan, deze keer onder zijn echte identiteit op 16 april 2013, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, een aanvraag in te dienen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. [...] De aangevoerde schade aan het gezinsleven blijkt overigens hoofdzakelijk, doch niet uitsluitend het gevolg te zijn van verzoekers doelbewuste weigering om het geldende terugwijzingsbesluit na te leven en de identiteitsfraude die hij had gepleegd. Dat kind woont sinds haar geboorte bij haar moeder en een andere man. Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 23 december 2015, dat hij zelf heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift, blijkt dat verzoeker sinds de geboorte van het kind haar slechts zeer kort heeft gezien – weliswaar wellicht mede omwille van de teruggrijving waarvan sprake –, maar ook dat pas op het ogenblik dat het kind drie jaar is, een omgangsrecht wordt gevorderd, dat de leefomstandigheden van verzoeker sedert zijn terugkeer naar België precair zijn dat aan de moeder het exclusieve ouderlijke gezag wordt toevertrouwd. Verder werd vastgesteld dat verzoekers aanwezigheid in België niet absoluut noodzakelijk is om een band te hebben met zijn dochter maar dat zolang hij in België is een omgangsrecht kan worden toegekend, in een neutrale bezoekenruimte. Ook werd hem opgelegd alimentatie te betalen. [...]

Gelet op het feit dat het door verzoeker erkende kind werd geboren in een periode dat hij en de moeder wisten dat, gezien het geldende terugwijzigingsbesluit, het duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven met het kind op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen, en gelet op wat hierboven werd vastgesteld, kan verzoekers situatie niet worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, §142). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt."

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd om redenen van openbare orde. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het komt gepast voor om eerst het tweede, derde en vierde middel te onderzoeken.

2.2. Hoewel in de hoofding staat vermeld dat het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (de Burgerschapsrichtlijn), blijkt uit de verdere uiteenzetting onmiskenbaar dat verzoeker doelt op de schending van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU).

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"A/ Algemene beschouwing m.b.t. artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG:

7.-

Artikel 20 VWEU bepaalt het volgende:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere, a. het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven; b. het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat; c. het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat; d. het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Aan de hand van de prejudiciële vraag die werd gesteld in de zaak C-82/16 voor het Hof van Justitie, oordeelt de rechter dat het Unierecht zich verzet tegen een nationale praktijk waarbij de bevoegde overheidsinstantie de aanvraag tot gezinshereniging automatisch weigert omwille van een inreisverbod/ministerieel terugwijzingsbesluit waaraan de derdelander is onderworpen. De inreisverboden mogen niet bepalend zijn voor de beoordeling van de aanvragen tot gezinshereniging.²

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Aan de hand van de prejudiciële vraag die werd gesteld in de zaak C-82/16 voor het Hof van Justitie, oordeelt de rechter dat het Unierecht zich verzet tegen een nationale praktijk waarbij de bevoegde overheidsinstantie de aanvraag tot gezinshereniging weigert omwille van een inreisverbod, of in casu een ministerieel besluit, waaraan de derdelander is onderworpen.

Deze mogen niet bepalend zijn voor de beoordeling van de aanvragen tot gezinshereniging, daar artikel 45 vw. uitdrukkelijk bepaalt dat de weigeringsbeslissing in overeenstemming dient te zijn met het redelijkheidsbeginsel.

(http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&tekst=&pageIn...)

In randnummer. 57 van het arrest van het Hof van Justitie dd. 8 mei 2018 werd het volgende gesteld, te weten:

Verwerende partij dient het verzoek tot toekenning van een verblijfsrecht m.o.o. gezinshereniging juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zouden worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

Dat oordeelt het Hof van Justitie (HvJ) in het arrest K.A. e.a. tegen België van 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Volgens het HvJ is het maar in uitzonderlijke gevallen mogelijk dat tussen twee volwassenen die behoren tot eenzelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht doet ontstaan voor het derdelands familielid (op basis van artikel 20 VWEU). Dat zou enkel kunnen in de gevallen waarin de betrokkene op geen enkele wijze gescheiden kan worden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Een louter financiële afhankelijkheid creëert volgens het HvJ alvast geen verblijfsrecht.

Wanneer de Unieburger minderjarig is, moet bij de beoordeling van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, rekening gehouden worden met alle omstandigheden van het geval.

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod/terugwijzingsbesluit al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten.

B/ Concrete toepassing – schending artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG:

8.-

Verwerende partij tracht op een zeer subtiële wijze het Ministerieel Besluit dd. 31.01.2012 als reden aan te halen om de procedure gezinshereniging op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet te kennen zonder evenwel een afhankelijkheidsonderzoek te verrichten.

Zo stelt verwerende partij in haar bestreden beslissing dat

“ ...

Gelet op het feit dat het door verzoeker erkende kind werd geboren in een periode dat hij en de moeder wisten dat, gezien het geldende terugwijzingsbesluit, het duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven met het kind op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen en gelet op wat hierboven werd vastgesteld, kan verzoekers situatie niet worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §107 zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, §142)

...”

Met andere woorden komt het erop neer dat zolang dit ministerieel besluit niet is opgeheven kan betrokkene geen recht op toegang tot het Belgisch grondgebied en dus ook geen recht op verblijf laten gelden.

Het moge duidelijk zijn dat dergelijke praktijk van verwerende partij een schending uitmaakt van het artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie door zijn beslissing te motiveren aan de hand van een loutere verwijzing naar het inreisverbod/ministerieel terugwijzingsbesluit waaraan verzoeker onderworpen is.

Verwerende partij heeft geweigerd de omstandigheden in het dossier te onderzoeken omwille van het feit dat er een ministerieel terugwijzingsbesluit zou bestaan ten aanzien van verzoeker, waardoor zijn aanvraag tot gezinshereniging absoluut niet werd behandeld.

Er werd geen rekening gehouden met belangrijke aspecten zoals het familie- en gezinsleven, de belangen van het kind en het feit dat er Unieburger betrokken zijn. Aanvragen tot gezinshereniging moeten ten gronde worden onderzocht.

Het feit dat deze routineuze praktijk van de verwerende partij getuigt van een soort automatisme, impliceert dat er geen plaats is om na te gaan of de rechten van de betrokken Unieburger (in casu de minderjarige dochter) al dan niet gewaarborgd blijft.

Meer nog, door dergelijke houding aan te nemen wordt de uitoefening van de rechten die Unieburgers aan artikel 20 VWEU ontleen uiterst moeilijk gemaakt.

Dergelijke houding van verwerende partij is bijgevolg onverenigbaar met het artikel 20 VWEU.

9.-

Wanneer de Unieburger minderjarig is, moet bij de beoordeling van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, rekening gehouden worden met alle omstandigheden van het geval, zoals:

- wie heeft het ouderlijk gezag over het kind? In casu, gezamenlijk.
- welke ouder heeft de daadwerkelijke zorg over het kind? In casu, beiden.
- de leeftijd van het kind, in casu 6 jaar.
- de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind, in casu, in volle ontwikkeling.
- de mate waarin het kind een affectieve relatie heeft met elk van zijn ouders, in casu één weekend per veertien dagen + elke woensdag met verzoeker.
- het eventuele risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan is van een derde land, in casu, gelet op de verontrustende situatie in het milieu van de moeder, is het noodzakelijk dat de vader een rol blijft spelen in de opvoeding en ontwikkeling van het kind, hetgeen tevens werd bevestigd door het vonnis van de Jeugdrechter dd. 16 oktober 2019!
- een verwantschapsband (biologisch of juridisch) met de derdelands ouder, is niet voldoende, in casu, zowel biologisch als juridische band met het kind.
- samenwoont met het kind is een van de relevante factoren om het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding te bepalen, maar is geen absolute vereiste, in casu heeft het kind een secundair verblijf bij verzoeker.

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden!

Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in op grond van artikel 40ter Vw. en in functie van zijn Belgische dochter D. Verzoeker heeft naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag in functie van zijn dochter verschillende bewijsstukken bijgebracht die de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn dochter aantonen.

De referentiepersoon, zijnde de dochter van verzoeker, heeft een omgangsregeling met verzoeker en verblijft bij hem één weekend om de 14 dagen met overnachting.

Waar verwerende partij stelt dat verzoeker in zijn vorig verzoekschrift zou hebben gesteld dat verzoeker exclusief ouderlijk gezag zou hebben over het kind, is een raadsel. Het ouderlijk gezag is gezamenlijk.

Wat van cruciaal belang is, is dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening dient te houden met het hoger belang van de minderjarige. Verwerende partij houdt tot op heden geen rekening met het belang van het kind.

Het staat paal boven water dat wanneer verzoeker gedwongen gerepatrieerd word naar zijn land van herkomst, zijn Belgische minderjarige dochter volledig wordt gescheiden van haar vader, waarmee zij overigens een buitengewone affectieve band heeft. Dit is allesbehalve in het belang van de minderjarige dochter. Het komt verzoeker dan ook voor dat verwerende partij totaal geen rekening houdt met andere privébelangen, waaronder het belang van het kind, van de alleenstaande moeder dewelke tevens hulp nodig heeft van verzoeker, alsook het belang van verzoeker.

Bovendien betaalt verzoeker maandelijks een onderhoudsbijdrage ten behoeve van zijn dochter. Verzoeker heeft de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en referentiepersoon ontegensprekelijk aangetoond. De financiële en affectieve banden tussen hen zijn manifest aanwezig.

De beslissing rechtvaardigen door de stellen dat geldstortingen eveneens in het buitenland kunnen worden verdergezet, doet afbreuk aan de bijzondere afhankelijkheidsverhouding in hoofde van partijen en faalt derhalve naar recht.

Verzoeker kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij hoe dan ook de verblijfsaanvraag heeft willen weigeren door zich louter en alleen te steunen op het bestaan van een terugwijzingsbesluit, zonder enig degelijk onderzoek te verrichten!!

Het middel is ontvankelijk en gegrond"

2.3. Het derde middel is afgeleid uit de "Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance', schending van artikel 3 Kinderrechtenverdrag en schending van artikel 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU".

"A/ Algemene beschouwing m.b.t. artikel 8 EVRM – Kinderrechtenverdrag – artikel 24 Handvest 10.-

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM),

dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op gezinsleven en op eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel. Het EU-recht en het RvE-recht kent groot gewicht toe aan het belang van het kind om in aanwezigheid van beide ouders op te groeien terwijl verhuis, vakantiebezoeken en/of moderne communicatiemiddelen niet als alternatief daarvoor kunnen worden gezien. Op dit recht zijn er echter beperkingen zoals blijkt uit artikel 8, lid 2 EVRM. Deze beperkingen brengen het gevaar met zich mee dat de familiebetrekkingen tussen het kind en de ouder worden ingeperkt.

Het klopt uiteraard dat het artikel 8 EVRM geen absoluut recht is, dat aan een aantal beperkingen kan worden onderworpen zoals bepaald in het lid 2 van dezelfde bepaling. De analyse die verweerder in de bestreden beslissing maakt van het tweede lid van het artikel 8 EVRM beperkt zich echter tot (de loutere vermelding van) het legaliteits- en het legitimiteitscriterium maar laat hij de proportionaliteitstoets achterwege.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve

verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Verzoeker wijst op de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij de criteria worden uiteengezet om deze evenredigheidstoets te maken. Deze moeten in rekening gebracht worden bij de afweging tussen het belang van de verzoeker en dat van de staat om de openbare orde te handhaven.

Deze rechtspraak werd ontwikkeld in het arrest *Boultif / Zwitserland* (54273/00 van 02.08.2001), en kwam in eerste instantie tot acht criteria, die later in het arrest *Uner / Nederland* (46410/99 van 18.10.2006, arrest Grote Kamer) nog met twee bijkomende criteria werd uitgebreid:

1. De aard en ernst van het misdrijf
 2. De duur van het verblijf van de klager in het gastland
 3. De tijd die is verstreken sinds het misdrijf is begaan en het gedrag van de klager gedurende die periode
 4. De nationaliteiten van de betrokken personen
 5. De familiesituatie van de klager
 6. Of de partner wist van het misdrijf toen hij of zij de relatie begon met de klager
 7. Of er kinderen zijn, en wat hun leeftijd is
 8. De ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen.
 9. het belang en het welzijn van de kinderen, namelijk de ernst van de moeilijkheden voor de kinderen in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen
 10. de sterkte van de sociale, culturele en gezinsbanden met het gastland en het land van herkomst
- Deze criteria werden zeer recent nog bevestigd in het arrest *NDIDI/ Verenigd Koninkrijk* van 17.09.2017 (n° 41215/14).

Zelfs indien uit de rechtspraak van het EHRM steevast blijkt dat er een grote appreciatiemarge bestaat voor de lidstaten in de evaluatie van deze criteria, moeten de lidstaten deze afweging natuurlijk wel maken, en zorgt het uitblijven van enige belangenafweging in casu voor een schending van het artikel 8, lid 2 EVRM in samenhang met de motiveringsplicht. Verzoeker moet immers wel kunnen begrijpen waarom de afweging eventueel negatief uitvalt.

Het 'belang van het kinderen' is doorslaggevend (arrest *Butt tegen Noorwegen*).

Het gebrek aan motivering op grond van artikel 43, §2 Vreemdelingenwet en op grond van het artikel 8 lid 2 EVRM is nog des te opmerkelijker en onbegrijpelijker aangezien de bestreden beslissing niet gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hoewel het ontbreken van het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd werd, kan hieruit enkel afgeleid worden dat verweerder meent dat dit onmogelijk is omdat verzoeker hier een familie- en gezinsleven heeft uitgebouwd.

Het artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt immers:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: IVRK). Artikel 7, §1 IVRK verklaard expliciet dat de kinderen van verzoeker het recht hebben om door verzoeker verzorgd te worden en deze te kennen.

Verder stelt artikel 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind dat een kind niet tegen zijn zin mag worden gescheiden van zijn ouders en dat alle partijen de mogelijkheid moet worden geboden om deel te nemen aan procedures met betrekking tot deze situatie.

Artikel 9 IVRK luidt als volgt:

“ 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind. . 2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen. 3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind. 4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n).”

Uit een arrest van het EHRM blijkt dat verwerende partij rekening moet houden met het kind van verzoeker (EHRM, Nunez v. Norway, n° 55597/09, 28/06/2011):

“ §1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court..”

Conform artikel 24, lid 2 en 3 van het Handvest van de grondrechten van de EU dient rekening gehouden te worden met het belang van het kind en de rechtstreekse contacten met de ouders. Het Hof van Justitie stelt dat dit recht onmiskenbaar. Uit de vaste rechtspraak van het Hof kan een maatregel die hier tegen indruist enkel worden gerechtvaardigd door een andere belang van een kind dat zo sterk is dat het voorrang heeft (HvJ-EU, zaak C-403/09 PPU, Jasna Detiček t. Maurizio Sgueglia, 23/12/2009, punt 59).

Artikel 24, lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“... 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

B/ Concrete toepassing – m.b.t. artikel 8 EVRM – Kinderrechtenverdrag – artikel 24 Handvest

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij absoluut geen rekening heeft gehouden met de juridische elementen zoals hierboven aangehaald m.b.t. de algemene beschouwing/theoretisch gedeelte van dit middel.

Verweerder stelt dat het art 8 van het EVRM niet geschonden wordt omdat volgens een arrest van uw Raad van 2016 zou blijken dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstelling zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Verweerder laat na om dit verder toe te lichten en laat de bespreking van het geciteerde arrest achterwege.

Frappant weg stelt verwerende partij in haar beslissing dat het familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verder stelt verwerende partij in haar beslissing dat:

“...
...

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat Betrokkene immers zijn gezinsleven zo in te richten dat het kind verder in België kan verblijven bij de grootmoeder via pleegzorg en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft met noodzakelijk afbreuk te doen aan zijn gezinsleven, voor zover betrokkene en de pleegouders voldoende inspanningen leveren. Er kunnen namelijk via de rechtbank nieuwe afspraken gemaakt worden in functie van de verblijfssituatie van betrokkene, en zodoende ook tussen de pleegouders van het kindje van betrokkene en hijzelf dat het kindje haar vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers met dat betrokkene vanuit het land van herkomst bijvoorbeeld meermaals per jaar een visum aan vraagt met oog op bezoek van zijn kind of de pleegouders als daartoe door de rechtbank budget wordt vrijgemaakt het kind hem kan bezoeken in het land van herkomst of elders Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker m staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en de banden verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014 nr. 71390/12, M.E. v. Zweden par. 100; RW nr. 141 063 dd. 16.03.2015), Bovendien kan opgemerkt worden dat het gegeven dat meneer met nu mag verblijven in België wegens redenen van openbare orde dal hij zich in de toekomst niet kan herpakken in het land van herkomst en hij erna niet naar België zou kunnen terugkomen om de zorg over zijn kind terug op te nemen op termijn.

...

Er werden voorts nog enkele medische attesten voorgelegd in het kader van verlening medische waarborgen bij het OCMW Antwerpen, een afsprakenkaartje voor raadplegingen bij rug- en nekrevalidatie voor afspraken begin 2018; een verslag van gespecialiseerd onderzoek met ontslag na hospitalisatie dd. 25.11.2017 en medische attesten waaruit de werkonbekwaamheid van betrokkene blijkt van 16.11.2017 tot 14.01 2018 en van 15.01.2018 tot 11.02.2018 Hoewel de raadsman op 07.05.2019 schrijft dat betrokkene heden gezondheidsproblemen zou kennen en zijn medische situatie erop achteruit zou zijn gegaan, kan dit niet blijken uit de voorgelegde stukken. Het is niet duidelijk of, en desgevallend hoeveel, betrokkene heden nog onder deze medische problematiek lijdt. Uit het daaropvolgende verslag dd. 27.12.2017 blijkt alvast een positieve vooruitgang en zou betrokkene amper nog klachten hebben. Dit blijkt ook uit het verslag dd. 11.01.2018 waarin sprake is van een spectaculair gunstige evolutie, op 22.02.2018 werd vastgesteld dat betrokkene in de mogelijkheid is om opnieuw professionele arbeid te verrichten. Bovendien werd niets voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat, voor zover toch nog enige behandeling nodig zou zijn. deze behandeling in het land van herkomst niet zou bestaan.

Voor wat betreft de sociale en culturele integratie legde betrokkene een attest van inburgering voor dd. 18.07.2013 en een attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie voor het werkjaar 2012 - 2013. Verder werd een inschrijvingsformulier voorgelegd voor lessen Nederlands dd. 14.12.2017. 27.06.2018, attest Stedelijk CVO dat betrokkene slechts 1 dag gewettigd afwezig was en Resultatenblad NT2 van lessenreeks 30.01.2018 tot 28.06.2018, certificaat NT tweede taal - richtgraad 1 dd. 20.06.2018 en twee bijbehorende deelcertificaten van dezelfde datum. Uit de voorgelegde stukken blijkt ook dat betrokkene huurgelden betaalt. Het volgen van voormelde cursussen is echter verplicht en het kennen van de regiotaal is nodig om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven en om een menswaardig bestaan te kunnen leiden, net zoals het hebben van een dak boven het hoofd. In het verzoekschrift dd. 21.07.2019 stelt betrokkene raadsman dat betrokkene de afgelopen 20 jaar hier zijn sociaal leven heeft uitgebouwd en moeiteloos de Nederlandse taal spreekt. Uit ditzelfde verzoekschrift echter blijkt dit toch wat overroepen, daar betrokkene na al die tijd in België te verblijven toch klaarblijkelijk de Nederlandse taal nog niet voldoende machtig is en beroep dient te doen op een tolk Berbers/Marokkaans de beroepsprocedure. Voorts blijkt uit het dossier dat betrokkene zich ook reeds zou gewend hebben tot het OCMW om dringende medische hulp te bekomen en reeds

financiële steun van het OCMW heeft gekregen (januari - februari 2018). Ook het aanvragen van leefloon kan bezwaarlijk van enige sociale, culturele of economische integratie getuigen.

Betrokkene legt tot slot ook verklaringen op eer voor van derden waaruit blijkt dat hij her en der op regelmatige wijze financieel en materiaal wordt geholpen (eten, drinken en kleine financiële hulp voor eten en medicijnen). Wat betrokkene hiermee precies wenst aan te tonen is niet geheel duidelijk. Voor zover de verklaringen zouden worden voorgelegd om van enige integratie in België te getuigen, dient opgemerkt te worden dat ze geenszins een economische integratie aantonen. Het gegeven dat betrokkene enige hulp krijgt van derden/winkels wijst er wel op dat hij sociale contacten heeft in het Rijk. Echter kunnen deze niet van die aard worden beschouwd dat ze het nemen van huidige beslissing in de weg zouden kunnen staan. Gelet betrokkene bovendien vaag blijft over zijn inkomsten, en er niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat hij inkomsten verwerft op reguliere wijze en of hij zich aldus niet nog steeds inlaat met criminele praktijken, is het nog maar de vraag wat betrokkene in ruil biedt voor al deze regelmatige hulp, zeker gezien betrokkene opnieuw in aanraking lijkt gekomen te zijn met het drugsmilieu en politiediensten. Gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, kan niet zomaar worden aangenomen dat de vork daadwerkelijk zoals beschreven in de steel zit. De verklaringen lijken bovendien heel erg op elkaar.

(...)

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

...”

Verweerder laat dus volstrekt na om te evalueren of zijn beslissing, met name de weigering van een verblijfsrecht aan verzoeker, ook evenredig is in het licht van de openbare orde problematiek die verweerder inroept.

Aangezien verzoeker een Belgische minderjarige dochter D. heeft, waarvan de ouders gescheiden leven en het kind zich in een bijzondere situatie bevindt, kan bij uitsluiting enkel worden geconcludeerd dat verweerder meende te moeten rekening houden met verzoekers gezins- en familielevens. Verzoeker heeft het recht op een relatie met zijn dochter en hierdoor kan hij absoluut niet terugkeren naar zijn land van herkomst, zeker niet in het licht van de verontrustende situatie van de moeder.

België, als lid van het Internationaal Verdrag inzake Rechten van het Kind, dient de verplichtingen die uit dit verdrag voortvloeien te respecteren meer bepaald artikel 7 en 9 van het IVRK.

Verwerende partij heeft hiermee GEEN rekening gehouden!

Verzoekers minderjarig kind heeft het recht om de identiteit van haar ouders te kennen en het recht om door haar ouders verzorgd te worden.

Het EHRM heeft in het kader van het RvE-recht erop gehamerd dat artikel 8 EVRM vaststelt dat de staat zich niet mag mengen in het familie- en gezinsleven.

Opmerkelijk genoeg is het gezinsleven ook een van de criteria die voorkomt in het artikel 43, §2 Vreemdelingenwet, doch bij die afweging oordeelt verweerder impliciet doch onmiskenbaar dat het niet zwaarwichtig genoeg is om het gevaar voor de openbare orde op te heffen en de gezinshereniging toe te staan.

Verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met de volgende criteria:

- Het feit dat verzoeker in 2004 op 33-jarige leeftijd in België aankwam;
 - dat verzoeker enige tijd in het bezit was van een F-kaart;
 - dat hij één minderjarige dochter heeft dat in België is geboren en die hier altijd heeft gewoond.
- Dientengevolge kan geconcludeerd worden dat het minderjarige kind geen banden heeft met Marokko;
- dat zijn dochter de Belgische nationaliteit heeft.

11.- Het is onredelijk om te stellen dat moderne communicatiemiddelen kunnen ingeschakeld worden om de familierelatie tussen verzoeker en het minderjarig kind te onderhouden. Artikel 8 EVRM en het redelijkheidsbeginsel dat stelt dat een bestuursorgaan bij het nemen van een beslissing alle belangen tegen elkaar moet afwegen, vereisen dat de verzoeker in bijzijn van zijn dochter kan blijven. Deze elementen had men allemaal moeten onderzoeken voorafgaand het nemen van de beslissing, doch dit heeft men niet gedaan.

Dat het EHRM groot gewicht toekent aan het belang van het kind om in aanwezigheid van beide ouders op te groeien terwijl verhuis, vakantiebezoeken en/of moderne communicatiemiddelen niet als alternatief daarvoor kunnen worden gezien.

Kennelijk vergeet verwerende partij uit het oog dat D. nu de zorg nodig heeft van haar beide ouders, gelet op de verontrustende situatie in het milieu van de moeder. Hetgeen nogmaals blijkt uit een recent sociaal verslag en het vonnis van de Jeugdrechter dd. 16.10.2019. Meer nog, de Jeugdrechter acht het in het belang van de minderjarige dochter dat verzoeker zijn vaderrol kan uitoefenen ten aanzien van zijn dochter.

De motieven van verweerster zijn absoluut niet ernstig, nu zij eveneens stelt dat de aanwezigheid van verzoeker niet noodzakelijk zou zijn voor het kind. Dat verwerende partij door dergelijke stelling te nemen, de rechten van het kind, manifest worden geschonden.

Het recht op gezinsleven en het hoger belang van het kind zijn door de bestreden beslissing manifest geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

2.4. Het vierde middel is afgeleid uit de “schending van het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, alsook het beginsel van de fair-play, het evenredigheidsbeginsel en de proportionaliteitstoets”. Verzoeker zet het uiteen als volgt:

“A/ Algemene beschouwing m.b.t. zorgvuldigheids- rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel / fair-play – evenredigheidsbeginsel – proportionaliteitstoets

12.-

Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te steunen op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing zomaar besluit tot een niet in aanmerkingneming van de aanvraag door enkel te verwijzen naar het ministerieel besluit, zonder enig persoonlijk onderzoek te verrichten naar mijn verzoeker om na te gaan of hij überhaupt een acuut gevaar zou zijn voor de samenleving.

Gelet op voorgaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al de door verzoekster aangebrachte stukken en op een kennelijk onredelijke wijze en op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

In het licht van de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moge het duidelijk wezen dat verzoeker het rechtmatig vertrouwen mocht koesteren dat verweerder enerzijds eindelijk eens de actuele, werkelijke en persoonlijke situatie van hem in ogenschouw zou nemen, teneinde tot een nieuwe beslissing te komen en anderzijds een concrete invulling geeft aan het vage criterium van afhankelijkheidsrelatie.

Onzorgvuldig bestuursoptreden maakt een schending van het beginsel van de fair play uit, zo aan dit optreden moedwilligheid ten grondslag ligt.

De goede trouw van het bestuur is ook aan de orde waar het gaat om het zogeheten beginsel van fair play, Het bestuur dient in zijn relatie met de burger een elementaire eerlijkheid aan de dag te leggen.”⁴

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit verder voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-1985, 946, LAMRECHTS W., Geschillen van bestuur, 43).

De verwerende partij handelt derhalve op kennelijk onredelijke wijze wanneer hij beslist tot een weigeringsbeslissing, wanneer hij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar enerzijds “een ministerieel besluit” zonder een grondig onderzoek te voeren naar de persoonlijke gedragingen van mijn verzoeker en de al dan niet acuut gevaar voor de samenleving en anderzijds bijkomende arbitraire voorwaarden toevoegen aan het begrip afhankelijkheidsrelatie zonder deze in concreto te beoordelen geval per geval. Een loutere hypothetische invulling van het begrip afhankelijkheidsrelatie getuigt niet enkel van een onzorgvuldigheid, maar ook van een schending van alle beginselen van een behoorlijk bestuur.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient haar beslissing op een zorgvuldige manier voor te bereiden. Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

B/ Concrete toepassing m.b.t. zorgvuldigheids- rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel / fair-play – evenredigheidsbeginsel - proportionaliteitstoets

13.-

Verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in het dossier.

Dat aan verzoeker geen enkele vraag werd gesteld of een uitnodiging heeft gekregen m.o.o. bijkomende inlichtingen en/of stukken over te maken.

Waar verwerende partij stelt dat verzoeker zou hebben nagelaten zijn aanvraag te hebben geactualiseerd door het vonnis van 16.10.2019 niet over te maken aan verwerende partij, is een drogreden. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij ten laatste op 18.09.2019 alle documenten m.b.t. zijn verblijfsaanvraag diende in te dienen, m.n. een maand voor de zitting van 16.10.2019, waardoor hij op het ogenblik van het overmaken van de stukken onmogelijk reeds in het bezit kon zijn van het vonnis van de Jeugdrechter, nu de zitting nog niet had plaatsgevonden!

Het vonnis van 16.10.2019 kon dan ook niet voorgelegd worden voor 18.09.2019, m.n. de uiterste datum waarop de documenten dienden overgemaakt te worden door verzoeker, desalniettemin doet het feit dat het vonnis niet kon bijgebracht worden geen afbreuk aan het gegeven dat het kind opnieuw wordt toevertrouwd in het milieu van de moeder. Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de verschillende verslagen waaruit blijkt dat het minderjarig kind de zorgen van verzoeker nodig heeft.

Dat verwerende partij ook geen rekening houdt met andere elementen in het dossier zoals het jarenlange verblijf van verzoeker in België, het feit dat verzoeker uit zijn vorige relatie een Belgische dochter van 6 jaar heeft, dat het ministerieel besluit thans bij wet is afgeschaft.

Verzoeker heeft een groot deel van zijn leven in België doorgebracht. Ook heeft hij bij zijn komst naar België de Nederlandse taal willen leren. Zoals eerder vermeld legde verzoeker een attest van inburgering voor, een inschrijvingsformulier voor lessen Nederlands en een attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie. Verzoeker haalde eveneens ook deelcertificaten voor deze modules.

Verzoeker is in het verleden echter wel in aanraking gekomen met het gerecht, maar nu is hij op een positieve manier aan het werken aan zijn toekomst.

Nergens in de bestreden beslissing en in het administratief dossier blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden.

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van zijn dochter diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG. Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

Verwerende partij heeft absoluut geen rekening gehouden met de gezins – en familiesituatie van verzoekende partij. Het feit dat hij ondertussen jarenlang en ononderbroken in België heeft verbleven en een gezin vormt met zijn dochter dient in acht te worden genomen.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de gezins – en familiesituatie van verzoekende partij, verzoeker vormt samen met zijn dochter een gezin. Alsook het feit dat hij jarenlang in België verblijft, dat hij reeds jarenlang het rechte pad bewandelt. Dat enige motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden.

14.

Kortom, verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles aan deed om zijn aanvraag te weigeren. Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met het geheel van alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd.

De bestreden beslissing is gebrekkig, niet afdoende en onvoldoende gemotiveerd.

Verwerende partij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden

Het middel is ernstig en gegrond”

2.5. Het tweede, derde en vierde middel worden samen beoordeeld.

2.6. Verzoeker verzocht om gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind, conform artikel 40ter, § 2, 2° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het wordt niet betwist dat hij is onderworpen aan een MB tot terugwijzing van 31 januari 2012, voor de duur van 10 jaar waarvan hij “recentelijk”, aldus de bestreden beslissing, de opheffing heeft gevraagd. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt overigens -en ten overvloede- dat deze vraag niet werd ingewilligd.

In de bestreden beslissing wordt het MB tot terugwijzing geciteerd en wordt er onder andere het volgende over gesteld:

“Een ministerieel terugwijzingsbesluit betreft een veiligheidsmaatregel die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het besluit opgeschort of ingetrokken is of een termijn van tien jaar verstreken is; dat het feit dat men voor een duur van tien jaar van het Belgisch grondgebied verbannen is een obstakel vormt voor een toelating of machtiging tot een verblijf of tot vestiging door het bestuur, dat de wetgever uitdrukkelijk voorzien heeft dat het besluit moest worden opgeschort of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel ophoudt van kracht te zijn en dat zolang deze maatregel niet opgeheven is, het bestuur het verblijf of de vestiging niet kan toekennen (zie Raad van State, arrest nr.218.401 van 9 maart 2012);

Het feit dat men onderworpen is aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat noch ingetrokken, noch opgeschort is en dat een verbod om het Rijk gedurende tien jaar binnen te komen omvat, vormt bijgevolg a fortiori een obstakel voor het bekomen van een verblijfstitel. Zolang dit ministerieel besluit niet is opgeheven kan betrokkene geen recht op toegang tot het Belgisch grondgebied en dus ook geen recht op verblijf laten gelden.”

Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat het MB tot terugwijzing thans bij wet is afgeschaft. Echter, hoewel deze categorie van besluiten inderdaad is opgeheven bij de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, blijft het inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk dat die besluiten met zich hebben meegebracht, verder uitwerking hebben (cf. GwH, 24 oktober 2019, nr. 151/2019, overw. B.5). De MB's tot terugwijzing die ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie zijn genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980, vóór de wijziging ervan bij de wet van 24 februari 2017, en die uitwerking blijven hebben na de inwerkingtreding van die wet, dienen te worden gelijkgesteld met het “inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk” beoogd in artikel 44decies van de wet van 15 december 1980 (cf. GwH, 24 oktober 2019, nr. 151/2019, overw. B.6).

Verzoeker toont dus niet aan dat de verwerende partij geen rekening mocht houden met het nog steeds geldende MB tot terugwijzing.

Verzoeker verwijst in zijn uiteenzetting overigens zelf naar het arrest *K. A.* van het Hof van Justitie (HvJ 18 mei 2018, *K.A. e.a.*, C-82/16), dat betrekking heeft op het niet in aanmerking nemen van verblijfsaanvragen ingediend door familieleden van Unieburgers die het voorwerp uitmaken van een inreisverbod, waaruit blijkt dat hij terecht de parallel heeft getrokken tussen het MB waarvan hij het voorwerp is en het inreisverbod waarvan sprake.

In dit arrest heeft het Hof van Justitie in antwoord op een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld dat de Terugkeerrichtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”*.

Het Hof onderzoekt wél of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Meer bepaald wordt gesteld *“dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”*. Indien

dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde inreisverbod opheffen of schorsen, aldus het Hof.

Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat de verwerende partij hem in casu een bijkomende onwettige voorwaarde oplegt waar zij van oordeel is dat het bestaande MB tot terugwijzing een obstakel vormt voor het bekomen van een verblijfstitel, tenminste niet voor zover wordt onderzocht of één en ander er niet toe leidt dat zijn dochter, omwille van haar afhankelijkheid van haar vader, feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie te verlaten. Het is immers pas wanneer er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, dat het inreisverbod -in dit geval het MB- moet worden opgeheven of geschorst.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij op zeer subtiële wijze tracht het MB aan te halen om de procedure “niet te kennen” zonder evenwel een afhankelijkheidsonderzoek te verrichten. Door dergelijke houding aan te nemen wordt de uitoefening van de rechten die Unieburgers aan artikel 20 van het VWEU ontnemen uiterst moeilijk gemaakt, zo betoogt hij.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uitvoerig is ingegaan op de relatie tussen verzoeker en zijn dochter. Uit deze motieven blijkt dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn dochter wel degelijk werd onderzocht, daarin begrepen - zoals dat vereist wordt door het Hof van Justitie- de vraag of het kind genoodzaakt zou zijn om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten indien het verblijfsrecht aan verzoeker zou worden geweigerd, waarop ontkennend werd geantwoord.

In het arrest K.A. worden een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (ibid., pt. 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet, zoals reeds gesteld, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

De verwerende partij heeft de beoordeling gedaan aan de hand van de gegevens die haar gekend waren op het ogenblik dat zij de beslissing nam, en het moet worden benadrukt dat dit ook het ijkpunt is voor de beoordeling van de deugdelijkheid ervan door de Raad, zelfs nu niet kan worden ontkend dat uit de stukken van het rechtsplegingsdossier de situatie van het kind wezenlijk veranderd is.

Uit bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat het kind verder in België kan verblijven bij de grootmoeder via pleegzorg -zoals dit nu reeds is en dit sinds lange tijd al- terwijl verzoeker elders verblijft, dat dit geen afbreuk hoeft te doen aan zijn gezinsleven, voor zover betrokkene en de pleegouders voldoende inspanningen leveren in het belang van het kind, dat via de rechtbank nieuwe afspraken kunnen gemaakt worden zodat het kind haar vader met enige regelmaat kan zien en

verzoeker zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. In het bijzonder wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoeker vanuit het land van herkomst bijvoorbeeld meermaals per jaar een visum aanvraagt met oog op bezoek van zijn kind of het kind, als daartoe door de rechtbank budget wordt vrijgemaakt, hem kan bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder, zo stelt de bestreden beslissing, kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en de banden verder te onderhouden. De gemachtigde stelt vast dat het geenszins zo is dat het kind genoodzaakt zou zijn om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, dat immers uit niets blijkt dat verzoeker heden het exclusieve ouderlijke gezag zou toegekend gekregen hebben door de rechtbank, en dat de geldstorting eveneens vanuit het buitenland probleemloos kunnen worden verdergezet. Bovendien sluit niets uit dat verzoeker zich in de toekomst kan herpakken in het land van herkomst om daarna naar België terug te komen om de zorg over zijn kind terug op te nemen op termijn. Verderop in de beslissing wordt nog gesteld wat volgt:

“De vraag kan gesteld worden of het voor zijn kind wel aangewezen is dat betrokkene zich heden daadwerkelijk bij haar zou komen voegen. Dit zal verder moeten blijken uit de opvolging van het dossier door de sociale dienst en de jeugdrechtbank. In elk geval blijft deze vraag heden onbeantwoord. Bovendien blijkt uit het vonnis dd. 14.02.2019 dat er wordt gewerkt naar voltijdse terugkeer van het kind naar de moeder. Ook blijkt dat betrokkene slechts 50 euro alimentatie betaalt per maand terwijl er in het vonnis 250 euro (+ index) werd bepaald.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene inmiddels ook gedagvaard werd voor zitting op de Jeugdrechtbank te Antwerpen op 16.10.2019. DVZ heeft geen zich op wat ter zitting werd afgesproken, noch ontvingen we een afschrift van een vonnis via betrokkene. Het komt betrokkene toe zijn dossier te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Er werden bij de huidige aanvraag verder foto's toegevoegd van betrokkene en zijn dochter. Ook werd een bezoekregeling voorgelegd en zou betrokkene de gemaakte afspraken opvolgen. Het parket stelt in haar advies daaromtrent: “Dit kan natuurlijk ook te maken hebben met zijn pogingen om aan verblijfsrecht in België te geraken.” Hoe de vork ook in de steel moge zitten, zoals reeds eerder opgemerkt: betrokkene kan niet nu verblijven in België wegens redenen van openbare orde. Dit neemt niet weg dat hij zich in de toekomst niet zou kunnen herpakken in het land van herkomst en hij erna op termijn niet naar België zou kunnen terugkomen om de zorg over zijn kind intensiever op te nemen.

Voorts kan dienstig worden verwezen naar het arrest nr. 193 949 dd. 30.03.2017 waarin de RVV het volgende stelt met betrekking tot betrokkenes situatie: “De Raad stelt vast dat de schade aan verzoekers gezinsleven volledig te wijten is aan zijn eigen houding. Nadat verzoeker – gekend onder verschillende aliases – in het bezit was gesteld van een ministerieel besluit tot terugwijziging met een tienjarig binnenkomstverbod op grond van verschillende veroordelingen, werd zijn dochter geboren. Verzoeker diende geen beroep in tegen het ministerieel besluit tot terugwijziging, en heeft het volledig naast zich neergelegd om dan, deze keer onder zijn echte identiteit op 16 april 2013, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, een aanvraag in te dienen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. [...] De aangevoerde schade aan het gezinsleven blijkt overigens hoofdzakelijk, doch niet uitsluitend het gevolg te zijn van verzoekers doelbewuste weigering om het geldende terugwijzigingsbesluit na te leven en de identiteitsfraude die hij had gepleegd. Dat kind woont sinds haar geboorte bij haar moeder en een andere man. Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 23 december 2015, dat hij zelf heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift, blijkt dat verzoeker sinds de geboorte van het kind haar slechts zeer kort heeft gezien – weliswaar wellicht mede omwille van de teruggrijving waarvan sprake –, maar ook dat pas op het ogenblik dat het kind drie jaar is, een omgangsrecht wordt gevorderd, dat de leefomstandigheden van verzoeker sedert zijn terugkeer naar België precair zijn dat aan de moeder het exclusieve ouderlijke gezag wordt toevertrouwd. Verder werd vastgesteld dat verzoekers aanwezigheid in België niet absoluut noodzakelijk is om een band te hebben met zijn dochter maar dat zolang hij in België is een omgangsrecht kan worden toegekend, in een neutrale bezoekerimte. Ook werd hem opgelegd alimentatie te betalen. [...]”

Gelet op het feit dat het door verzoeker erkende kind werd geboren in een periode dat hij en de moeder wisten dat, gezien het geldende terugwijzigingsbesluit, het duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven met het kind op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen, en gelet op wat hierboven werd vastgesteld, kan verzoekers situatie niet worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, §142). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.”

Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat het gevoerde afhankelijkheidsonderzoek niet deugdelijk was en dat de verwerende partij ten onrechte heeft geconcludeerd dat het niet toekennen van het verblijfsrecht er niet toe zal leiden dat zijn dochter het grondgebied van de Europese Unie zal moeten verlaten.

Verzoeker verwijst vooreerst naar de attesten die hij heeft neergelegd van de bevoegde instanties, zoals o.a. het Agentschap Jongerenwelzijn en Pleegzorg Provincie Antwerpen en gericht aan de jeugdrechtbank, en stelt dat de bijgebrachte stukken minstens in hun geheel hadden moeten worden beoordeeld zodat zou blijken dat hij wel degelijk een gezin vormt met zijn dochter. Hij wijst erop dat de resultaten van het moraliteits- en netwerkonderzoek voor hem zeer gunstig waren en dat de jeugdrechter bij vonnis van 16 oktober 2019 de vaderrol in de opvoeding en ontwikkeling van de minderjarige dochter nog steeds cruciaal vindt. De verschillende bewijsstukken die hij heeft bijgebracht tonen de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn dochter aan, zo stelt hij.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat geen resultaten werden gevoegd bij het dossier met betrekking tot het moraliteitsonderzoek. Ook wordt gesteld dat de vraag of het voor het kind aangewezen is dat verzoeker zich daadwerkelijk bij haar zou voegen moet blijken uit de opvolging van het dossier door de sociale dienst en de jeugdrechtbank en dat de vraag op het moment van het nemen van de bestreden beslissing onbeantwoord blijft. Daarbij wordt verwezen naar het feit dat verzoeker werd gedagvaard voor een zitting op de jeugdrechtbank van Antwerpen op 16 oktober 2019, dat de verwerende partij geen zicht heeft op wat ter zitting werd afgesproken en verzoeker geen afschrift van een vonnis heeft overgemaakt, niettegenstaande het hem toekomt zijn dossier te actualiseren.

Verzoeker verwijst dan wel naar het feit dat het moraliteits- en netwerkonderzoek zeer gunstig waren voor hem en dat de jeugdrechter bij vonnis van 16 oktober 2019 de vaderrol in de opvoeding en ontwikkeling van de minderjarige dochter nog steeds cruciaal vindt, maar hij betwist niet dat hij deze stukken niet ter kennis heeft gebracht van het bestuur. Wél betoogt hij dat hem niet werd gevraagd om bijkomende inlichtingen of stukken over te maken, en dat hij ten laatste op 18 september 2019 alle documenten ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag moest indienen, een maand voor de zitting zou plaatsvinden.

In de mate dat verzoeker hiermee doelt op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet erop worden gewezen dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, hetgeen impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS). Deze zorgvuldigheidsverplichting geldt echter, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer voor de rechtsonderhorige.

De Raad wijst er ter zake op dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag zoals deze die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, ligt bij de aanvrager, die ertoe gehouden is om alle elementen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen aan het bestuur ter kennis te brengen. Het feit dat de bijlage 19ter die hem werd afgeleverd melding maakte van een deadline voor de indiening van de relevante stukken met het oog op het tijdig overmaken van het dossier door de gemeentelijke diensten aan de verwerende partij, verhindert verzoeker niet na die datum bijkomende stukken ter actualisatie aan te bieden. Verzoeker en zijn raadsman dienden al verschillende gelijkaardige aanvragen in, en wisten of hoorden te weten dat elke nieuwe evolutie in de situatie van belang was in het licht van de beoordeling van de afhankelijkheidssituatie, temeer nu dezelfde kwestie reeds aan bod kwam in het kader van de beslissing van 21 mei 2019 die werd aangevochten met het beroep nr. 234 441 en verzoeker in dat verzoekschrift reeds uitgebreid inging op het arrest K.A. en de afhankelijkheidsrelatie die volgens het Hof van Justitie moet worden aangetoond. In die optiek kan in alle redelijkheid van verzoeker worden verwacht dat hij, indien hij nieuwe informatie heeft die hij zelf relevant acht om zijn aanvraag te ondersteunen, deze meedeelt aan de verwerende partij, zelfs na de datum die is vermeld op de bijlage 19ter. Verzoeker toont niet aan dat hij daartoe een poging zou hebben ondernomen en dus al helemaal niet dat de verwerende partij in dat geval de nieuwe elementen niet in aanmerking zou hebben genomen in het besluitvormingsproces.

De verwerende partij, die op dit vlak dus niks kan worden verweten, kon geen rekening houden met gegevens die haar niet ter beschikking werden gesteld door verzoeker. Ook de Raad kan met deze gegevens thans geen rekening houden: hij moet zich zoals hiervoor reeds werd aangegeven, voor de

beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Noch de resultaten van het moraliteits- en netwerkonderzoek, noch het vonnis van de jeugdrechtbank van 16 oktober 2019 kunnen dus afbreuk doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing.

Wel ter beschikking van de verwerende partij, zo blijkt uit de bestreden beslissing, waren onder meer foto's, een bezoekenregeling en de bevestiging dat verzoeker zich hier aan houdt, betalingsbewijzen met betrekking tot een deel van het onderhoudsgeld en het arrest van de jeugdkamer bij het hof van beroep van Antwerpen van 14 februari 2019. In dit arrest werd verwezen naar het vonnis van 14 november 2018 van de jeugdrechtbank, waarin het kind van verzoeker werd toevertrouwd aan een pleeggezin, met name haar maternale grootmoeder, met begeleiding van de dienst Pleegzorg, en waarin werd gesteld dat wordt gewerkt aan een voltijdse terugkeer naar de moeder, dat verzoeker vragende partij is voor een weekendovernachting, dat de dienst Pleegzorg ziet dat hij zijn best doet, afspraken nakomt en goed samenwerkt met de hulpverlening, dat de sociale dienst in een verslag van 6 februari 2019 voorstelt om vader een tweewekelijkse overnachting toe te kennen, dat op de zitting alle partijen hiermee akkoord gaan, en dat het gepast voorkomt de weekendregeling uit te werken in samenspraak met de sociale dienst.

Uit dit arrest blijkt ook reeds dat het hof van beroep van oordeel is dat verzoeker zijn vaderrol moet kunnen uitoefenen ten opzichte van zijn dochter. Op dat vlak kan verzoeker worden bijgetreden. Evenwel moet worden vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verzoekers rol als vader niet heeft betwist, maar uitvoerig heeft gemotiveerd dat hij die rol kan blijven spelen zelfs indien hem geen verblijfsrecht wordt toegekend, zonder dat dit tot gevolg zou hebben dat zijn dochter zou worden gedwongen om hem te vergezellen en het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten.

Verzoeker stelt daar tegenover dat zijn dochter zes jaar is en in volle ontwikkeling, dat zij volledig zal worden gescheiden van haar vader waarmee zij een buitengewone affectieve band heeft en dat noch met haar belangen, noch met die van haar moeder noch met die van verzoeker zelf rekening werd gehouden. Ook wijst hij erop dat hij maandelijks een onderhoudsbijdrage betaalt, zodat de financiële en affectieve banden manifest aanwezig zijn en dat de stelling dat geldstorting van het buitenland kunnen worden verdergezet hieraan afbreuk doet. Met deze argumentatie toont hij echter niet aan dat de verwerende partij, in het licht van de situatie zoals deze haar gekend was ten tijde van de bestreden beslissing, op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat het niet toekennen van het verblijfsrecht aan verzoeker er niet toe zal leiden dat zijn dochter omwille van de afhankelijkheidsrelatie het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten: het kind werd opgevangen bij haar grootmoeder in pleegzorg en haar voltijdse terugkeer naar de moeder werd beoogd, de rol van de vader werd erkend doch hierover werd gesteld dat hij deze ook vanuit het buitenland zou kunnen blijven spelen, nu afspraken kunnen worden gemaakt zodat het kind haar vader op regelmatige basis zou kunnen zien en in tussentijd contact kan worden gehouden via de moderne communicatiemiddelen, zoals dat werd toegelicht in de motieven. Verzoeker is het hier niet mee eens, maar dit volstaat niet om de beoordeling van de verwerende partij als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig af te doen. Zoals het Hof van Justitie in het meervermelde arrest in de zaak K.A. heeft gesteld kan het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Verzoeker verwijst verder nog wel naar het onderhoudsgeld dat hij zou betalen en stelt dat dit de financiële band aantoont, maar ter zake moet er toch op worden gewezen dat reeds in de bestreden beslissing werd gewezen op het feit dat hij maandelijks 50 euro betaalt, terwijl hij volgens het vonnis 250 euro per maand zou verschuldigd zijn. Van een financiële afhankelijkheid is dus geen sprake, nog daargelaten de vaststelling dat de geldstorting inderdaad vanuit het buitenland kunnen worden verdergezet. Verder blijkt uit niets dat er sprake is van een "buitengewone" affectie tussen verzoeker en zijn dochter, die de normale affectieve band tussen ouders en hun kinderen zou overstijgen. Noch de foto's, noch de geplande bezoekenregeling die één overnachting om de twee weekends voorziet zijn van aard om een begin van bewijs te leveren van een afhankelijkheidsrelatie die ertoe zou leiden dat het kind haar vader, indien die geen verblijfsrecht zou krijgen, zou moeten vergezellen naar zijn land van herkomst.

In de mate waarin verzoeker het vonnis van 16 oktober 2019 tracht aan te wenden om aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie, moet worden herhaald dat deze informatie niet ter beschikking was van de verwerende partij en dat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden door

met dit stuk alsnog rekening te houden. Daarbij aansluitend wenst de Raad nogmaals te benadrukken dat uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de situatie van het kind inmiddels volledig is gewijzigd, omdat haar grootmoeder die de pleegzorg op zich nam inmiddels is overleden. Hoe betreurenswaardig ook, kan niet anders dan worden vastgesteld dat deze situatie dateert van na de totstandkoming van de bestreden beslissing, zodat er in het kader van het huidige beroep geen rekening mee kan worden gehouden.

2.7. Verzoeker toont niet aan dat hem een verblijfsrecht moest worden toegekend, omdat zijn Belgisch minderjarig kind anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat haar het effectieve genot van de voornaamste aan haar status ontleende rechten zou worden ontzegd. Een schending van artikel 20 van het VWEU is niet aangetoond.

Deze vaststelling leidt tot de conclusie, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak K.A., dat er geen reden was om het MB tot terugwijzing op te heffen of te schorsen, en dat de aanvraag kon worden geweigerd omdat *“zolang dit ministerieel besluit niet is opgeheven [...] betrokkene geen recht op toegang tot het Belgisch grondgebied en dus ook geen recht op verblijf [kan] laten gelden”*. In die optiek moest niet worden overgegaan tot een onderzoek van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en zijn de motieven die betrekking hebben op dit onderzoek overtollig. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van de kritiek die hij heeft ontwikkeld tegen de desbetreffende motivering in het eerste middel. Dit eerste middel kan alleen al om die reden niet worden aangenomen.

2.8. Rest de vraag of er in casu sprake is van een schending van het gezinsleven van verzoeker en zijn kind, en het hoger belang van dat kind. Verzoeker is van oordeel van wel, en voert om die reden de schending aan van artikel 8 van het EVRM en de daarin besloten fair balance toets, artikel “3” (lees : 9) van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24, lid 2 juncto artikel 51, lid 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor de theoretische beschouwingen omtrent deze bepalingen kan in hoofdzaak worden verwezen naar de uiteenzetting van verzoeker in zijn derde middel.

Wat zijn specifieke situatie betreft, moet vooreerst worden vastgesteld dat verzoeker weliswaar stelt dat hij enige tijd in het bezit was van een F-kaart, maar dat hij eraan voorbij gaat dat hij in de periode 2004-2012 verschillende malen werd aangetroffen in België, dat hij gebruik maakte van verschillende aliassen, dat het MB tot terugwijzing dat in hoofde van verzoeker werd genomen stond op naam van Ab. Az. en dat hij op 16 april 2013 onder zijn echte identiteit een aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van de Unie, die werd ingewilligd, dat echter, toen hij op 3 februari 2014 in het bezit van zijn paspoort en identiteit aan de Belgische grens aankwam, werd vastgesteld dat hij onder een andere identiteit het voorwerp uitmaakte van het genoemde MB tot terugwijzing en dat hij daarop werd teruggedreven. In de beslissing tot terugdrijving werd het volgende gesteld:

“Uit de vaststellingen van de Federale Politie blijkt betrokkene in België in het verleden gebruik te hebben gemaakt van de alias [A.A.] (verklaarde geboortedatum 01.01.1970, verklaarde nationaliteit Marokko). Onder deze alias maakte hij op 31.01.2012 het voorwerp uit van een ministerieel besluit tot terugwijzing met een inreisverbod voor een periode van 10 jaar, dit besluit werd aan betrokkene betekend op 06.02.2012.

Overwegende dat betrokkene identiteitsfraude heeft gepleegd;

Dat daardoor de gemeente, op een verkeerd been werd gezet, en de verblijfsaanvraag in overweging werd genomen en uiteindelijk een F-kaart - onwettig - werd afgeleverd; Dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing met een inreisverbod voor een periode van 10 jaar, genomen op 31.01.2012, aan betrokkene betekend op 06.02.2012;

Dat door toedoen van bedrog - het jongleren met verschillende aliassen tezamen met zijn echte identiteit - de verblijfsaanvraag in overweging werd genomen en dat er onrechtmatig een bijlage 19ter werd afgeleverd;

Dat een beslissing die uitgelokt werd door bedrog steeds mag worden ingetrokken;

Dat bedrog alles vernietigt en dat in rechte geacht moet worden dat de F-kaart nooit werd verleend en dat hij dienvolgens kan worden teruggedreven;”

De vordering die verzoeker indiende tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 118 652 van 10 februari 2014. De beslissing is inmiddels definitief in het rechtsverkeer en verzoeker moet dus worden geacht nooit in het bezit te zijn geweest van een F-kaart.

Derhalve is er in casu slechts sprake van een situatie van eerste toelating en niet van een inmenging in het gezinsleven. In het kader van artikel 8 van het EVRM moet dan worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van dit gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Wat dit laatste aspect betreft, moet worden vastgesteld dat, toen verzoekers dochter werd geboren, hij reeds het voorwerp uitmaakte van het meer vermelde MB tot terugwijzing dat definitief geworden was. In de bestreden beslissing wordt ter zake geciteerd uit het arrest nr. 184 876 (niet 193 949, zoals vermeld) van 30 maart 2017 waarin reeds werd gesteld dat het kind werd geboren in een periode dat hij en de moeder wisten dat, gezien het geldende terugwijzingsbesluit, het duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven met het kind op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Het komt dus aan verzoeker toe om aan te tonen dat er in zijn geval sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden, wil hij een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.

Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, betwist de verwerende partij niet dat verzoeker een zekere vaderrol speelt in het leven van zijn dochter. Zij heeft echter vastgesteld dat uit niets blijkt dat aan verzoeker het exclusieve ouderlijke gezag zou zijn toegewezen, dat het kind wordt opgevangen in een pleeggezin, met name dat van haar maternale grootmoeder en dat een andere verblijfplaats geen afbreuk hoeft te doen aan het gezinsleven, voor zover betrokkene en de pleegouders voldoende inspanningen leveren in het belang van het kind. De verwerende partij heeft er in die context op gewezen dat er via de rechtbank nieuwe afspraken kunnen gemaakt worden in functie van de verblijfssituatie van betrokkene zodat het kind haar vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen, dat de geldstortingen eveneens vanuit het buitenland probleemloos kunnen worden verdergezet, dat de beslissing niet verhindert dat verzoeker vanuit het land van herkomst bijvoorbeeld meermaals per jaar een visum aanvraagt met oog op bezoek van zijn kind en dat, als daartoe door de rechtbank budget wordt vrijgemaakt, het kind hem kan bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en de banden verder te onderhouden.

Deze motieven tonen aan dat de verwerende partij in wezen is nagegaan in welke mate de bestaande gezinsbanden daadwerkelijk worden verbroken alsook of er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat deze gezinsbanden bij terugkeer van verzoeker naar Marokko kunnen worden verdergezet.

Verzoeker wijst erop dat hij het recht heeft op een relatie met zijn dochter en dat hij hierdoor absoluut niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, “zeker niet in het licht van de verontrustende situatie van de moeder”, dat zijn kind het recht heeft om de identiteit van haar ouders te kennen en door haar beide ouders verzorgd te worden, dat het kind in België geboren is en geen banden heeft met Marokko, dat het onredelijk is om te stellen dat moderne communicatiemiddelen of vakantiebezoeken kunnen worden ingeschakeld om de familierelatie met zijn kind te onderhouden en dat de jeugdrechter het in het belang acht van de minderjarige dochter dat verzoeker zijn vaderrol kan uitoefenen. Hij concludeert dat met al deze elementen geen rekening werd gehouden.

Het staat vast dat verzoekers dochter ten tijde van de bestreden beslissing werd opgevangen door haar grootmoeder aan moeders kant, met begeleiding van de dienst Pleegzorg. Verzoeker neemt dus niet de dagelijkse zorg op voor zijn dochter en woont niet met haar op hetzelfde adres. Het EHRM stelt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van dit kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk), zoals dat in casu wordt gesuggereerd door de verwerende partij. Verder moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing verschillende andere initiatieven worden vermeld die ervoor kunnen zorgen dat geen afbreuk wordt gedaan aan het gezinsleven zoals het zich nu manifesteert: zo kan verzoeker een opschorting vragen van zijn verbod om België binnen te komen en een visum aanvragen om zijn dochter te bezoeken (cf. EHRM 7 juli 2020, K.A./Zwitserland). Verzoeker toont niet aan dat de belangenafweging die de verwerende partij heeft doorgevoerd kennelijk onredelijk is, of in strijd met artikel 8 van het EVRM en dat hij de gezinsband met zijn kind niet zou kunnen onderhouden vanuit zijn land van herkomst. Zijn argumentatie dat het kind in België geboren is en geen banden heeft met Marokko, gaat uit van de verkeerde premisse dat het hem zou moeten vergezellen naar Marokko, terwijl de verwerende partij net heeft gesteld dat de afhankelijkheid van het kind ten opzichte van haar vader niet van die aard is dat zij ertoe gedwongen zou zijn België te verlaten indien aan verzoeker geen verblijfsrecht zou worden toegekend.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het belang van het kind. Immers, zij heeft zich gebogen over de vraag of het wel aangewezen is voor het kind dat verzoeker zich daadwerkelijk bij haar voegt, maar heeft geoordeeld dat het antwoord op deze vraag tot op heden onbeantwoord blijft en dat dit verder zal moeten blijken uit de opvolging door de sociale dienst en de jeugdrechtbank. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, gelet op de antecedenten van verzoeker, hierover uitsluitel wenst te bekomen precies in het belang van het kind. Verzoeker verwijst dan wel naar de verontrustende situatie van de moeder, maar de verwerende partij heeft vastgesteld dat uit het vonnis van 14 februari 2019 -het meest recente vonnis dat haar ter kennis was - blijkt dat de voltijdse terugkeer naar de moeder werd vooropgesteld, hetgeen afbreuk doet aan de these van verzoeker dat het kind de zorg nodig heeft van beide ouders omwille van de precaire situatie van de moeder en dat dit zijn verblijf in België veronderstelt. Verder wordt ook nog gesteld dat verzoeker slechts 50 euro alimentatie per maand betaalt terwijl er in het vonnis 250 euro per maand + indexering werd opgelegd.

Gelet op het geheel van motieven omtrent het gezinsleven tussen verzoeker en zijn dochter, is een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn kind enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, niet aangetoond. Het blijkt niet dat er in casu sprake is van dermate uitzonderlijke omstandigheden dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Evenmin leidt de uiteenzetting van verzoeker ertoe aan te nemen dat er een schending is van het hoger belang van het kind ex artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag betreft, moet er overigens op worden gewezen dat verzoeker deze bepaling wel aanhaalt in zijn theoretische beschouwingen, doch niet in concreto uiteenzet op welke wijze specifiek deze bepaling geschonden werd en hoe deze dus een andere beoordeling zou vragen dan hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet.

In de mate, ten slotte, dat verzoeker elementen aanstipt die eerder betrekking hebben op zijn privéleven in België, moet erop worden gewezen dat deze niet relevant zijn bij de beoordeling van de aanvraag, nu werd vastgesteld dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet in casu niet moest worden onderzocht, en de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt.

Het derde middel is niet gegrond.

2.9. Wat het vierde middel betreft moet erop worden gewezen dat de erin opgenomen grieven, voor zover ze betrekking hebben op de determinerende motieven van de thans bestreden beslissing, hiervoor reeds werden beoordeeld.

2.10. Samenvattend kan worden gesteld dat de verwerende partij alleen al op grond van de hiervoor beoordeelde motivering, is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam overeenkomstig artikel 20 van het VWEU zoals uitgelegd door het Hof in de zaak K.A alvorens zij de aanvraag heeft afgewezen op grond van het feit dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een MB tot terugwijzing dat hem verhindert om een recht op verblijf te laten gelden. Verzoeker heeft geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen aangetoond. Voorts blijkt dat de verwerende partij de belangen van verzoeker en zijn dochter op kenbare wijze heeft afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole, met name de vraag om gevolg te geven aan het MB tot terugwijzing dat werd genomen in zijn hoofd. Verzoeker toont op dit vlak niet aan dat de verwerende partij niet op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden, die zijn situatie en deze van zijn dochter kenmerken -haar bekend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing-, in overweging heeft genomen bij de belangenafweging. De door verzoeker aangevoerde middelen kunnen dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS